

An illustration of two monkeys on a tree branch. One monkey is at the top left, and another is hanging upside down from the branch below it. The background is dark, suggesting a night scene.

Георги
Константинов
ПРИКАЗКИ
за РУМПИ-
РУМП

Български
писател

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ

ПРИКАЗКИ ЗА РУМПИ-РУМП

chitanka.info

Ако искате да се запознаете с малкото слонче Румпи-румпи, няма нужда да предприемате пътешествие чак до далечна Африка. По-добре погледнете на детската площадка или в киносалона, на зимната пързалка или в овощната градина. Е, ще кажете, хайде сега! Чак пък слон на такива места! Другите слонове може и да не ги срещнете там, но Румпи-румпи — със сигурност. Защото той е най-любопитното слонче, което много, ама страшно много обича децата и игрите.

ПЪРВО ЗАПОЗНАНСТВО

Ако искате да се запознаете с африканското слонче Румпи-румпи, няма нужда да ходите чак в далечна Африка — в гъстата джунгла или край брега на река Замбези. Достатъчно е да се качите на градския автобус и да спрете в нашия квартал, където се намира зоологическата градина. А щом влезете в зоологическата градина, още от входа ще съгледате широка червеникава постройка с кръгъл двор. В средата на двора има малък циментов басейн, пълен догоре с вода. Точно в тази постройка и на този двор живее Румпи-румпи... А басейнът, както сами се досещате, е любимото място на слончето — особено в горещ летен ден.

И днес Румпи-румпи не се отдели от игривия блясък на водата. Вече не усещаше силна жажда, но пак протегна хобот и с примижали очи си пийна още една прохладна глътка... После направи кръг около басейна, за да се увери, че където и да застане, слънцето еднакво напича тъмната му кожа. Погледна към къщи и като разбра, че оттам никой не го наблюдава, стъпи с два крака на циментовия ръб и се бухна целият във водата. Е това беше истинско удоволствие! Румпи още не знаеше да плува добре, но като всяко африканско слонче се досещаше, че трябва да ритне с крака водата и да държи хобота си над повърхността.

Само че татко и мама все не му позволяваха да прави такава лудешка къпане. И сега, щом дочуха неговото „рум-бух!“, веднага дойдоха от двете страни на басейна.

— Излизай бързо навън! — избоботи строго баща му. — Колко пъти съм ти казвал, че този басейн не е за малки слончета като теб!

— Водата е лед студена! — обади се с тревожен глас и майка му. — Ще хванеш хрема! Ще се разкашляш! Ще легнеш болен!

— Излизай веднага! — продължи още по-сърдито баща му. — Иначе пак ще ти издърпам ушите!

— Добре де, добре... — измърмори Румпи-румпи и неохотно се измъкна от прохладните вълни.

Нали възрастните всякога имат право? Пък и хич не му се искаше и днес да му дърпат ушите, които и без това си бяха доста големи... Едва се въздържа да не заплаче.

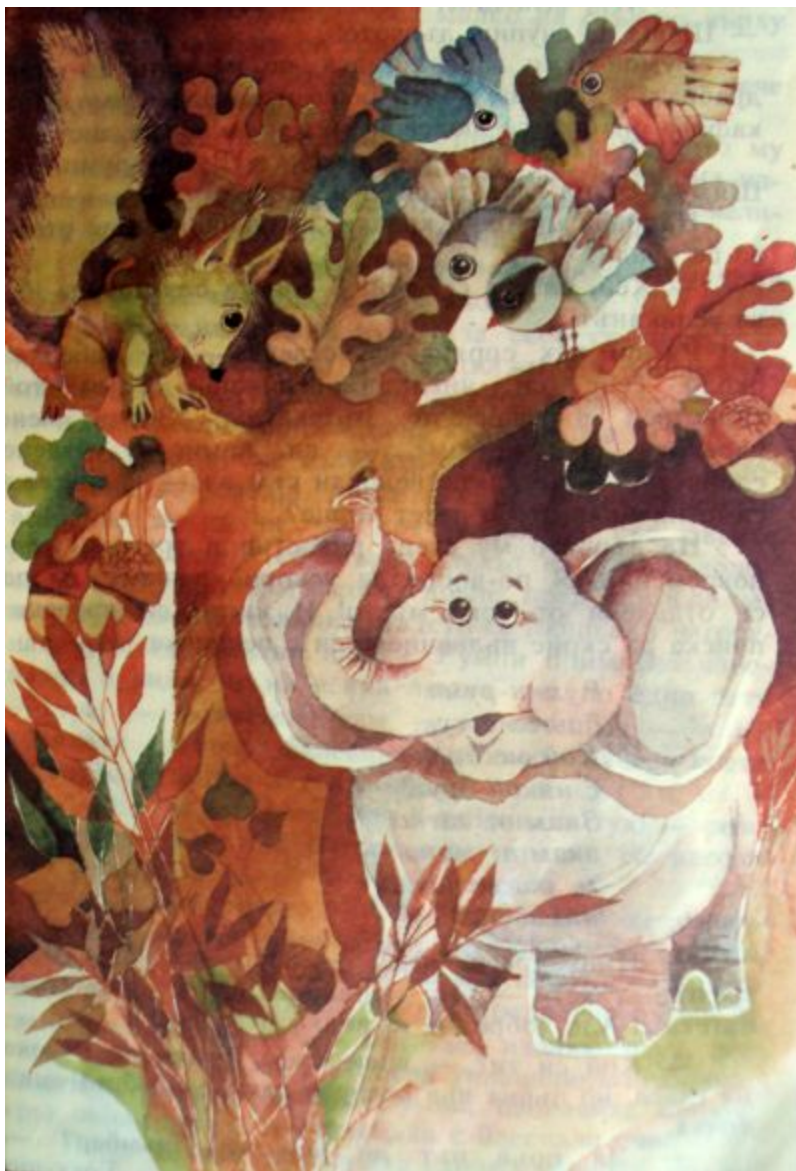
От сутрин до вечер все такива думи чуваше — недей прави това, недей прави онова, рано е за тебе, още си малък... Даже пазачът на градината често му казваше: „Трябва да ядеш повече, Румпи, за да пораснеш — сега тежиш само някакви си сто и десет килца. Толкова малко слонче рядко се вижда по света!“.

Дълго се въртя из двора с подвит хобот и умърлушени уши и накрая взе решение: „Ще направя най-последна една разходка по света... Кой знае — може да срещна и друго слонче като мен!“.

Почака татко и мама отново да се скрият в червеникавата къща и с бавни стъпки се отправи към отворената врата.

Посрещнаха го зелените дървета на градския парк, нашарили земята със своите сенки. Румпи пое по гладката пътека, като се стараеше да не върти много главата си насам-натам — от двете му страни се подаваха бодливи храсти, които неприятно го драскаха по ушите. „Чудна работа — си каза по едно време слончето, — уж съм малък, а тази пътека едва ме побира! Трябва да вървя по-внимателно!“

И тъкмо си каза това, челото му се блъсна в един дебел дъбов клон, а по гърба му се посипаха златисти жълъди.

— Хей, великане! — долетя отгоре тънък глас. — Щеше да счупиш дървото!

Румпи-румпи вдигна глава, но не успя да види дребната катерица, която беше извикала. Само една кафява опашка се люлееше между зелените листа.

— Ама че шега — рече си Румпи-румпи. — Щях да счупя главата си, а не дървото...

Направи няколко крачки, но тънкият глас отново се обади:

— Хей, пазете се, хей! В гората без покана идва великанът!

Румпи пак спря и се огледа — не забеляза около себе си никакъв великан... Само той единствен вървеше по пътеката... „Значи мене

нарекоха с това име — си помисли учудено слончето. — Че какъв великан съм аз, нали тежа само някакви сто и десет килца?“

На сърцето му стана радостно и тревожно едновременно. Я по-добре да ускори крачките, за да се отдалечи от това място! И както си вървеше, поиска да скрие вълнението си с песничка:

*Румпи-румпи
дошъл е тук.
Кой ме бърка
с някой друг?
Знам от татко,
знам от мама —
малки великани
няма!*

— Има, драги, има! — избръмча пред него дрезгав глас. — И понякога вървят по тази пътека!... Ала добре, че те видях отдалече!

— Кой си ти? — изви глава Румпи по посока на гласа, но зърна във въздуха само една бръмчаща точка.

— За пръв път ли виждаш бръмбар? — избръмча още по-силно точката. — Току-що избягах от пътеката — без малко да стъпиш върху мен с великанския си крак!

— Ама аз... Въобще не те забелязах — рече виновно слончето. — Извинявай...

— Хе-хе, извинявай! — присмя се в ухото му бръмбарът. Добре, че съм жив да ти приема извинението... Чуй какво ще ти кажа — щом си великан, трябва да забелязваш и по-дребните от теб!

После се завъртя пред погледа на смаяния Румпи и изчезна зад гъстите клони.

— Странни неща чувам за себе си днес... — промърмори слончето и продължи да крачи замислено по пътеката. Само че сега вървеше по-бавно и внимателно поглеждаше къде стъпва.

По едно време пътеката стана по-широка и по-слънчева — сякаш дърветата се бяха дръпнали встрани, за да не му пречат повече със своите увиснали клони. Неочаквано слухът на Румпи долови звънки детски гласове, после пред погледа му затрептя светла полянка, където

се люшкаха нагоре-надолу пъстроцветни люлки. Румпи примигна изненадан и видя, че на всяка люлка има по едно дете — тук — момченце, там — момиченце, а на крайната люлка белееше пухкаво куче, което пронизваше въздуха с игрив лай.

— Ех, че приятна игра е започнала тук! — рече си Румпи-румпи и с нетърпеливи крачки се насочи към полянката.

— Вижте, вижте — идва слонче! — се развикаха изведнъж децата и люлките една след друга престанаха да излитат към небето. Децата наскочаха по тревата, запляскаха радостно с ръце и само пухкавото куче, без да издава звук, се търкулна от люлката и се скри уплашено в шубрака. Децата се втурнаха към Румпи, направиха широк кръг около него и го загледаха с блеснали очи.

После всички заговориха едновременно:

— Истинско слонче... Дошло е чак от южните страни!

— Има си хобот, има си опашка...

— И какви уши!...

— Вижте колко е по-голямо от нас!... Също като в песента: „Слончето тежи, деца, повече от сто килца“.

— Сто и десет килца — уточни вежливо Румпи. — А щом обичате песните, нека ви изпея и аз една. Може ли?

— Може! Може! — викнаха отново в един глас децата.

И слончето запя:

*Ето ме —
стоя пред вас!
Румпи-румпи
се казвам аз!
Поиграйте с мен,
макар че
още нямам тук
другарче.
Колко малък съм
не знам.
Знам — светът
е по-голям!*

— Браво, Румпи-румпи, браво! — заръкопляскаха децата. — Хубава песен ни изпя!...

— Много ми е драго, че ви хареса... — рече слончето и скромно наведе глава. После нерешително добави: — А сега... Може ли да се полюшкам на някоя от вашите люлки?

Децата се спогледаха изненадани и веселата гълчава изведнъж стихна.

— Не може — обади се най-подир едно момченце, облечено в зелено яке. — Много си голям за такава люлка.

— Не може, Румпи! Ще я повредиш! На парчета ще я направиш! — развикаха се всички деца и едно по едно затичаха обратно към люлките, от които бяха слезли преди малко. Даже бялото куче се измъкна от шубрака и бързо се разположи на крайната седалка.

— Тогава може ли само да ви погледам? — извика след тях слончето.

— За гледане — гледай колкото си искаш! — засмя се едно момиченце с бухнала розова панделка. — Само че не идвай по-наблизо, защото ще ни пречиш да се люшкаме!

— Така ли... — промълви Румпи-румпи. — Пък аз си мислех, че ще поиграем заедно...

Стана му ясно, че тук е излишен. Полюшна обиден хобота си и с бавен ход се отдалечи от полянката. Само след няколко крачки излезе на широка алея, където имаше наредени много дървени пейки. Внезапно се почувствува уморен и му се прииска да поседне за минута-две върху такава пейка. Но щом се намести на най-близката от тях, се чу силен пукотряс и Румпи-румпи се видя седнал на земята.

— Хич не ми върви днес! — тъжно си каза слончето. — А и стана време да се връщам вкъщи.

Надигна се от земята, отупа се отзад с опашката и умърлушен тръгна обратно към зоологическата градина. Все така умърлушен заобиколи полянката, за да не пречи на летящите люлки, но щом стъпи на познатата пътека, усети в сърцето си едно ново, по-ведро чувство: „Какво чак толкова е станало? Разходих се насам-натам и разбрах, че съм различен от другите... Е добре — не всичко по света е направено така, че да ми бъде винаги удобно и приятно. Но нали има и приятни неща? Ето че децата днес много харесаха моята песничка. Даже ми ръкопляскаха!“

И като поглеждаше къде слага стъпките си, слончето бодро запя:

*Румпи-тук,
Румпи-там!
Хем съм малък,
хем голям!
Зад гората
слънце грей.
У дома
се връщам, хей!*

А когато се върна у дома, неговите родители го посрещнаха с радостни сълзи:

— Мъничкият на мама!

— Мъничкият на татко!

— Къде се изгуби толкова време? Колко пъти сме ти казвали, че малките слончета не бива да се отдалечават от къщи!

Румпи-румпи, уморен от своята разходка по света, не искаше да прекъсва тези често повтаряни думи.

Пък и нали възрастните винаги имат право?

РУМПИ-РУМП НА КИНО

Най-хубаво е да отидеш на кино в неделя сутрин точно в десет часа. Всички знаем, че тогава се прожектират много, много интересни филми — за вълка и зайчето, за котарака в чизми, за тримата братя и златната ябълка, за снежната царкиня, за тримата глупаци и приятелите на Гошо слона.

Филмите са толкова хубави, че децата по време на прожекцията ахкат учудени и весело ръкопляскат, а старите добри столове скърцат като мачти на кораб, заплавал в развълнувано море. Да не забравим и най-важното — в неделя сутрин си купуваш един билет, а гледаш с него четири, пет, а понякога и шест филма. Наистина — детското киноутро е хубаво нещо!

Научи за това и слончето Румпи-румпи — същото слонче, което живее в зоологическата градина. Когато живееш на такова шумно и оживено място, винаги можеш да научиш всичко.

Румпи-румпи правеше своята сутрешна баня в басейна и си пееше: "Фър-бър-плим! Плим-фър-бъррр!". Не защото му беше студено във водата, а защото песничката му бе такава. Едно момченце, облечено в бяла ризка и дълги сини панталони, изтича покрай него и извика:

— А, Румпи-румпи, какво правиш тук? Не си ли на детско киноутро?

— Киноутро?... Какво е това? — избоботи Румпи-румпи и се почеса с хобота по ухото.

— Ами, как да ти кажа... Влизаш в една голяма, много голяма стая, в която има безброй столове. Сядаш на един от тях, после лампите угасват и пред очите ти светва един огромен прозорец, през който виждаш чудни приказки... Лъвове, жирафи, маймунки скачат, пеят и говорят... Само че те не са истински, а нарисувани...

— Как се влиза в тая стая? — попита малко недоверчиво Румпи-румпи.

— С билет. Ако искаш — ела с мен. Аз съм вече голям и мога да купя билет и за теб.

Румпи-румпи се замисли. Това беше наистина нещо интересно. Едно е да гледаш по цял ден живи маймунки, жирафи и папагали, а да ги видиш нарисувани е съвсем друго.

— Идвам — каза решително Румпи-румпи и бавно излезе от водата. Сви хобота си на кравай, огледа се и с тромави стъпки тръгна след момченцето. И както си вървеше, си пееше:

*Рампи-тампи,
туто-руто —
идвам с теб
в неделен ден.
Аз ще видя
киноутро,
утрото
ще види мен.*

Когато стигнаха до входа на киното, Румпи-румпи видя един голям плакат, шарен като папагалска опашка, и много деца, строени в редица, които подаваха билетите си на една висока и важна леля.

— Ей сега ще взема билети и аз — рече момченцето, изтича донякъде и след минута се върна с два билета в ръка. — Този е за мен. Този е за теб — усмихна се момченцето и му подаде бялата хартийка. Румпи-румпи я разгледа внимателно. Да, това беше истински билет — нов и неизмачкан, с големи червени цифри и неоткъсната контрола.

Момченцето се нареди в редицата и Румпи-румпи радостно го последва.

Навела глава, лелята късаше контролите и говореше:

— Първи ред, шесто място. Шести ред, първо място. Седми ред, трето място. Трети ред, седмо място.

Румпи-румпи подаде своя билет. И тъкмо се готвеше да пристъпи напред, леличката вдигна глава и извика ядосано:

— А, какво е това?... Хобот? Да, хобот!... Какви са тези слонски шегги, моля ви се!

— Аз съм Румпи-румп. Дойдох на кино — отговори вежливо слончето.

— Какво! На кино?... Че ти, ако седнеш на стола, моментално ще го счупиш! Не може!

— Но аз имам билет... Пък мога да постоя и прав... — едва не заплака Румпи-румп.

— Румпи-румп е добро слонче! Пусни го, леличко! — извика отвътре момченцето с дългите сини панталонки, но беше вече късно.

Лелята хвана дръжката на вратата, погледна наоколо и извика:

— Има ли още деца с билети? Няма. Затварям!

— И превъртя два пъти ключа.

Румпи-румп се огледа смаян. Беше останал навън, на широкия площад, където бързаха коли и звъняха трамваи, под големия плакат, шарен като папагалска опашка... Румпи-румп поклати глава и тръгна бавно по обратния път към дома, към кръглия басейн, в който бълбукаше прохладна и чиста вода.

И приказката щеше да свърши дотук, ако един ден не се случи още нещо.

Румпи-румп си лежеше в басейна, изсипваше на гърба си хладни струи вода и си тананикаше познатата песничка: „Фър-бър-плим! Плим-фър-бъррр!“, когато по алеята се зададе онази висока и важна леля.

— Същата, която не ме пусна на детското киноутро! — изненадано си каза Румпи-румп.

Лелята вървеше бавно и стискаше в ръката си билет — нали и в зоологическата градина без билет не може да се влезе.

— Хей, лелко, помниш ли ме? — обади се слончето и потопи хобота си във водата.

Лелята се обърна, но не успя да отвърне. Някакво странно „фър-бър-плим“ се дочу и една хладна струя вода я обля от главата до петите.

— Кой! Кой направи това? — изпищя лелята.
— Аз — отвърна слончето.
Най-после лелята съзря Румпи-румпи и тропна с крак.
— Ти ли? Как смееш! Аз имам билет!
— И аз имах — засмя се Румпи-румпи и легна отново в кръглия
басейн, където водата беше толкова прохладна и бистра.

ЯБЪЛКАТА

Румпи-румпи излезе на кръглия двор и вдигна сънен поглед към утринното слънце. Изпъна хобот напред, разпери уши и запристъпва на едно място: „Раз-два! Раз-два!“. Земята потрепера, дървото до оградата се разлюля и от клоните му изхвърчаха куп уплашени врабчета. По голата пръст наоколо се посипаха жълти листа, а водата в циментовия басейн тихо се намръщи.

Сякаш заваля внезапен дъжд.

Сякаш по двора премина вихрушка.

Но небето беше тихо и безоблачно, а Румпи-румпи продължаваше своята утринна гимнастика: „Раз-два! Раз-два!“. Клатеше глава назад, напред и встрани, пухтеше и тупаше с ходила по земята, докато се разсъни съвсем... А щом се разсъни съвсем, дойде и часът на утринната закуска.

— Пресни зеленчуци, моля! — подвижна още от вратата усмихнатият чичо с чувала и сложи пред Румпи-румпи няколко шепи дребни краставици и куп цвеклови листа.

— Всяка сутрин — зеленчуци... — промърмори недоволно Румпи-румпи. — Започнаха да ми омръзват тия зеленчуци, хоботът ми позеленя от тях!

— Тогава какво искаш? — попита със загрижено лице чичото. — Мога да потърся и нещо друго за закуска.

Румпи се замисли. Наистина — какво му се щеше да похапне сега? Хрупкава зелка, нарязана на къдрави ленти... Или да кажем — млади кочани царевица със скрити вътре сочни зърна... Не, тази седмица често му донасяха такива неща...

И изведнъж си спомни, че вчера край оградата премина едно момиченце с голяма червена ябълка в ръка. То носеше ябълката просто така, без да отхапе поне веднъж от нея... И без да я даде на някой друг около себе си.

— Не желая никакви зеленчуци! — повтори още по-решително слончето. — Днес ми се ядат червенчуци!

— Какви червенчуци? — замига неразбиращ чичото.

— Ами например големи червени ябълки. Мама ми е казвала, че са много вкусни.

— Ябълки ли? Откъде да ги намеря точно сега?... Още не съм обрал дървото, мойто момче. А дървото ехей там, зад хълма — ако искаш, иди си набери сам!

И чичото вдигна празния чувал и си тръгна. Той дори не предполагаше, че слончето наистина ще послуша неговия шеговит съвет...

След малко Румпи вече вървеше по склона на близкия хълм и както винаги по време на разходка, си пееше:

Аз съм Румпи — там и тук.

Не обичам зеленчук.

А на чичото напук —

ще си хапна червенчук!

— Ох! — внезапно прекъсна песента си Румпи. — Ох, крачето ми! — Вдигна във въздуха голямото си кръгло ходило и го разтърка с хобота. След това се огледа — беше се спънал в един ръбест камък, белеещ мълчаливо на тревистия склон.

— Ох! Как лошо се ударих... А ти какво правиш тук? Защо така нахално се изпречи на пътя ми?

Камъкът не му отговори.

— Чуваш ли: ка-кво пра-виш тук? Ако продължаваш да мълчиш и ще те ритна!

— Вече ме ритна — се обади с хладен глас камъкът. — Но тебе те заболя, а не мене.

— Е, добре — заболя ме. Ала ти защо си застанал тук?

— Наблюдавам — отговори камъкът.

— Хм, виж го ти... А не можеш ли от някое друго място да наблюдаваш? — каза Румпи, като продължаваше да разтърква болното си ходило.

— Не — рече камъкът, — не мога като теб да бъда в един ден и там, и тук... Хората казват, че всеки камък си тежи на мястото.

— И какво наблюдаваш от своето място?

— Животът — отвърна камъкът. — От много години съм на този склон. И виждам всичко наоколо: как растат дърветата, как излитат и кацат птиците, как се променят къщите и хората. Животът се движи около мен, а пък аз го наблюдавам. И всичко виждам, и всичко запомням.

— А зоологическата градина виждаш ли? — любопитно размърда уши слончето.

— Да. И тебе също виждам... Всеки ден.

— Ами! — отвори широко очи Румпи. — И какво по-точно си забелязал да правя?

— Много неща. Вчера например вдигна хобота си и пръсна с вода една възрастна жена. Не беше правилно.

— Да, така е — пръснах я. Но знаеш ли, че тя не ме пусна да вляза в киното?... Имах си билет, а тя не ме пусна! — обидено извика Румпи.

— Не бъди отмъстителен, Румпи — рече камъкът, — и не бързай на лошото да отвърщаш с лошо.

— А какво трябваше, според теб, да направя? Да й кажа: „О, добре дошла, добър ден“?

— Да, трябвало е да й кажеш „Добър ден“. А след това да си поговориш с нея — както си поговори с мен... Ала ти и на мен не каза „добър ден“. Закани ми се, че ще ме ритнеш.

— Извинявай... — промълви слончето. — Много силно ме заболя, затова...

— Извинен си. Но сега болката ти мина, нали?

— Да, мина ми... Виждам, че разговорите са хубаво нещо — рече замислен Румпи, но изведнъж се досети за къде е тръгнал и бързо добави: — Но още по-хубаво нещо са ябълките! Аз сега отивам при дървото. Хайде, довиждане!

— На добър път и внимавай! — отвърна му за довиждане камъкът.

Румпи не вървя дълго. Когато стъпи горе на хълма, видя и дървото — то зеленееше от другата страна, на една стръмна полянка. По-ниските му клони бяха вече обрани, но някъде към върха грееха едри червени ябълки.

— Малко са нависочко, но ще се опитам да ги стигна! — си каза Румпи-румпи, приближи до дървото и протегна хобот.

Хоботът му хвана само няколко зелени листа.

— Трябва още повече да се протегна... да хвана онзи дебел клон... и да раздрусам цялото дърво! — реши слончето.

Но когато направи това, дебелият клон изпраця и тежко се стовари върху главата му.

На слончето му се зави свят и то бавно се отпусна на тревата... Не помнеше колко дълго бе лежало така. По едно време дочу над себе си глас:

— Какво ти стана, слонче? Лошо ли ти е?

Румпи-румпи отвори очи и видя до главата си леличката — същата онази леличка, която беше напръскал с вода вчера край басейна.

— Не зная какво стана — изпъшка Румпи-румпи и се надигна. От него се посипаха сухи клечки и листа. — Мисля, че нещо тежко се стовари върху мен...

— С какво да ти помогна?... Искаш ли една ябълка? — рече леличката и бръкна в своята кошница, пълна догоре с червени ябълки.

— Не обичам вече ябълки... Разбрах, че ме боли глава от тях — отвърна Румпи-румпи. Изправи се на краката си и бавно тръгна нагоре. По едно време се обърна и извика на леличката:

— Много благодаря, че поговори с мен! Извинявай за вчера!

Леличката само му махна с ръка.

След малко отгатак склона се дотчу новата му песничка:

*Често виждам по света
у-ди-ви-тел-ни неща.
Който умно наблюдава,
може да ги обяснява.
Който слушал —
е добре,
може да ги разбере.*

РУМПИ И ОСАТА

— Мамо, какво е това? — попита учудено Румпи и посочи малката крилата животинка със златист гръб, кацнала току-що върху неговото парче диня.

— Това ли? Ами че това е... оса! — рече майка му и дръпна Румпи по-близо до себе си. Двамата бяха излезли на следобедна закуска пред къщата, а таткото все още се въртеше вътре. Нарязаната диня червенееше на дървената масичка и приятно ухаеше.

— Хапе ли осата? — любопитствува Румпи, като се мъчеше да заобиколи майчиния хобот.

Но тя го дръпна пак:

— Осата не хапе, а боде с жилото си... То е малко, но много остро — щом го забие някъде по тебе, дълго боли и кожата се подува.

— Но ти си ми казвала, че моята кожа е доста дебела... Как ще я пробие тогава едно малко жило?

— О, дребната оса е хитра и находчива — винаги си намира тъничко местенце по кожата, за да ти причини болка. Например може

да влезе в ухото ти или да те боцне по езика... Никога не е известно къде ще забодее жилото си една оса.

— А няма ли сега да ми изяде динята? — попита отново слончето.

— Не, това не може да направи! — засмя се майка му. — Виж я какво малко коремче има — ще си пийне глътка динен сок и ще си отиде по живо, по здраво. А показва жилото си само когато я разсърдиш с нещо. Няма да я закачаме и тя сама ще избяга.

Осата като че ли чу нейните думи, трепна с крила и литна право нагоре: „Зъм-зъм-зъм-зъм!“.

Така слончето научи, че и малките животинки могат да бъдат опасни за него. Особено щом имат крила. Затова, когато в двора долиташе отнякъде оса, Румпи бързо отиваше до стените на къщата и оттам я проследяваше с предпазлив поглед. А когато тя направеше кръг встрани — към къщата на маймунките или към двора на бялото пони, слончето си отдъхваше и започваше да си тананика весела песничка:

*Тя е дребна като семчица.
Но е жълта
и омразна.
Затова стоя на сенчица
и със нея
не приказвам!*

Но заваляха есенните дъждове и жълтата оса престана да бръмчи из двора. Вместо нейното звънко бръмчене Румпи чуваше мекия шум на падащите капки.

Понякога си мислеше:

„Къде ли се крие осата, когато дойде дъжд? Може би тя също има къщичка някъде наблизо... Такава една къщичка — дребна и жълта като нея... Ала нека се крие, хич не ми трябва! А дъждът колко приятно вали... Татко ми е казал, че тази вода, която пада от небето, е дошла чак от Африка. Била е там, но слънцето я превърнало в пара, парата станала на облак, а облакът пътувал, пътувал и дошъл чак дотук. И сега вали дъжд.“

Една сутрин слончето не издържа и излезе на двора да си поиграе с дъждовните капки.

— Едно, две, пет, осем! — опита се да ги преброи то, но се обърка, защото още не можеше да брой правилно и защото дъждовните капки нямаха брой. Затова пък разбра, че е много по-добре да ги остави да подскачат по ушите му, да го почукват челото и по хобота, да тичат весело по гърба му... „Бърр! Студеничко!“ — потрепваше от време на време Румпи, но продължаваше своята игра с дъжда.

На другия ден легна болен.

Мама и татко уплашено се затюхкаха около него:

— Видя ли какво стана сега? Все не слушаш и всичко вършиш на своя глава... Казвахме ли ти да не стъпваш в басейна повече, да не правиш къпаница в басейна?

— Буха-буха! Отдавна не съм стъпвал в басейна! — обясни с кашлящ глас Румпи-румпи. — А дъждът стъпваше по мен. И сега сякаш продължава да тича по гърба ми... Буха-буха! А на главата ми сякаш е сложен горещ камък. Буха-буха!

— Значи Румпи е много болен! И сигурно има висока температура! — извика разтревожената му майка!

— Трябва да го прегледа лекар! И то веднага! Отивам да го доведа! — обади се вървешком баща му и излезе в дъждовната вечер.

Скоро дойде и лекарят на зоологическата градина.

Той извади от джоба на бялата си престилка голяма лъжица, пъхна я в устата на слончето и рече:

— Кажу „А“. Но искам да чуя едно хубаво дълго „А“.

— Ааааааа! — изпълни послушно молбата му болният Румпи.

— Сега дишай дълбоко.

Румпи-румпи пое въздух с хобота и шумно въздъхна. Бялата кръгла шапка на лекаря отхвъркна към тавана и пак се върна на главата му.

— Стига толкова! — рече намръщен лекарят. — Такава настинка отдавна не бях виждал!

После отвори черната си чанта и извади от нея дебела спринцовка с дълга игла.

— Започваме лечението — обяви важно лекарят. — По две инжекции три пъти на ден! Обърни се малко — каза той на болното

слонче. — Такааа.

Повдигна се на пръсти и бързо заби в хълбока на Румпи дългата игла...

Лечението продължи цяла седмица. Инжекциите идваха една след друга и винаги бяха големи, и винаги имаха остри игли. По едно време на Румпи му се струваше, че цялата му кожа отзад е станала на дупки и през тях свободно влиза есенният хлад. Но ако искаме да бъдем справедливи, трябва да кажем, че хладно му ставаше повече от страх. Върн дъждовете бяха вече престанали и слънцето отново стопляше с лъчите си земята.

Една сутрин лекарят заяви тържествено:

— Румпи, ти си вече здрав! Нямах кашлица, нямаш хрема, нямаш температура. Мисля, че можеш да направиш една малка разходка из двора — тъкмо ще разбереш дали си отвикнал да ходиш!

Румпи подскочи от радост — край на досадното стоене в стаята, край на страшните големи инжекции! И веднага щом лекарят си тръгна, слончето бързо се измъкна на кръглия двор.

Разбира се, че не беше отвикнал да ходи.

Разбира се, че щом тръгна по двора, веднага запя:

*Хей,
че радостни минутки!
Виж ме,
слънчо заблестял!
Кожата ми
е на дупки,
но съм вече
оздравял!*

„Зъм-зъм-зъм-зъм!“ — завъртя се около песничката му познатата жълта оса. Тя също цяла седмица беше чакала слънчевото време, за да се появи отново тук... И за да изплаши отново слончето.

Ала Румпи-румпи този път дори и не трепна.

— Какво толкова си се разбръмчала? — викна й смело слончето. — Да не мислиш, че ще ме уплашиш със своето жило? На мене такива

големи инжекции ми биха, че от теб вече нямам никакъв, ама никакъв страх!

— Зъм-зъм! Щом нямаш страх от жилото ми, няма смисъл да идвам повече в двора! — завъртя се обидено осата. — Аз ходя само там, където се плашат от мен!

Вдигна се в синкавия есенен въздух и изчезна.

А довольният Румпи-румпи продължи песента си:

*Хитростта ви
днес разбрах,
дребосъци
бързокрили!
От осата
нямам страх.
Затова
не ме ужили!
Румпи-бам,
румпи-бой!
Аз съм бил
голям герой!*

„Я, какво е това?“ — си рече слончето Румпи-румпи и протегна хобот към малкия тъмен предмет, който лежеше на оранжевата пейка! Помириса го, хвана го внимателно и го завъртя пред очите си.

Не ставаше за хапване, за игра също не го биваше... Кутийка някаква с две бели копчета отстрани и с черни чертички отпред. Нито се разбира за какво служи, нито се знае на кого е. Но май човешка ръка го бе държала допреди малко, понамирисваше на тютюн и на ментови бонбони. „Сигурно е на пазача — само той може да го е забравил тук!“ — предположи Румпи и понечи да върне предмета на предишното му място.

Но преди да стори това, в кутийката нещо изпука и неочаквано се обади важен глас:

„Днес се очаква умерена облачност с кратки превалявания в следобедните часове. За утре — ново покачване на температурата от пет до десет градуса...“

Това не беше гласът на пазача. А и самите думи бяха едни такива — хем строги, хем не съвсем разбираеми.

„Хм, има някаква загадка тук... Но щом говори за температура — навярно тази кутийка е на лекаря! Я да я взема със себе си и да я послушам малко... Пък ще му я дам, когато мине край нашия двор“ — си помисли слончето.

Вдигна чудноватия предмет над главата си и тръгна към къщи.

Но кутийката отново изпука и както се люлееше във въздуха, започна да пее:

*Искам утре
да е лято!
Златен изгрев
да блести!
И в небето
волно ято
като песен
да лети!*

После мелодията заглъхна и след няколко крачки изчезна съвсем. Румпи отново завъртя тъмната кутийка пред очите си, но тя продължавате да мълчи...

— Румпи, ти ли пееше така хубаво? — се обади от отсрещния двор Розовото фламинго.

— Не, аз само си вървах по пътя... — трепна слончето и побърза да прикрие кутийката зад разпереното си ухо. — Как да ти обясня... И аз чух, че нещо пееше, но това нещо не бях аз.

— Жалко, че не си ти. Щях да те помоля да изпееш онази дивна песен още веднъж.

— Така ли? Че какво дивно имаше в нея? — любопитствува слончето.

— Тази песен, драги приятелю, ми напомни свободата! — рече с прочувствен глас птицата и размаха на място своите розово-бели крила. — Напомни ми за слънчевата степ, за волното наше ято, за онова безкрайно небе! Ах, толкова ми е омръзнал този тесен двор...

— Че защо тогава не излетиш на свобода? Нали си имаш крила?
— примигна неразбиращо слончето.

— Защото тук храната винаги е сигурна. Дъжд да вали, вятър да вее — човката ми рядко остава празна. Някак си по-удобно се живее в този двор, разбираш ли?

— Абе... Разбирам... — кимна нерешително Румпи и замислен се отдалечи.

Но когато вече завиваше покрай следващия двор, тъмната кутийка, скрита в навития му хобот, пак се обади:

„Обръщаме внимание на всички пешеходци, особено на децата, да преминават само по зебрата! Напоследък зачестиха случаите...“

— Хей, Румпи! — подвикна Зебрата с ядосан глас. — Какви глупости говориш? Как ще преминават децата по мене, нали ще ми нацапат шарките?... Нека посмеят само! Такъв ритник ги чака!

— Това не го казах аз... — поиска да обясни слончето, но в този момент кутийката запращя, запиука, после загърмя с все сила:

*Рок! Рок! Рок!
Кой обича рок?
По света широк
всеки иска рок!*

Напразно слончето въртеше хобота си във всички посоки — кутийката продължаваше своята гръмогласна песен:

*Пей
само рок!
Само рок,
хей!*

— Румпи, престани! Това не е песен като песен, а дивашки шум!
— проехтя още един гневен глас. — Спри да си дереш гърлото! На всичко отгоре бъркаш думите — вместо „носорог“ казваш „само рок“.

Слончето изви глава и видя, че от близката къща с тежки стъпки идваше Носорог — вирнатият му нос се поклащаше застрашително.

— Брей, да му се не види... — промърмори Румпи. — Всички викат по мен... Ей сега ще се махна оттук.

Песента сякаш сама разбра, че не е желана на това място, и изчезна някъде. А Румпи-румпи ускори крачките си и задъхан влезе у дома си.

Обиколи двора, спря се до един голям нащърбен камък и пъкна чудноватата кутийка под него.

„Ще я държа тук и на никого няма да я показвам. Щом съм я намерил аз, значи мой е бил късметът. А когато ми се прииска да чуя разни интересни неща — ще я извадя, ще я завъртя във въздуха и тя сама ще нададе глас... А сега е време да направя едно «фър-бър-плим» в басейна!“

Но още несторил и крачка, някой наблизо попита:

— Румпи, да си виждал случайно моето транзисторче?

Слончето обърна глава към мястото, където лежеше скрита кутийката, но гласът този път не идваше от нея. Вдигна поглед и чак тогава забеляза пазача, изправен до оградата.

— Няма ми транзисторчето! — продължи ядосано пазачът. — Стори ми се, че нещо свири насам, та реших да проверя дали не е моето транзисторче.

— Транзист... транзисторче ли? За първи път чувам за такова нещо! — изрече смутено слончето.

Веднага му дойде наум, че пазачът може би търси онази чудновата кутийка, и се обърка съвсем — какво да каже сега: хем е взел със себе си кутийката, хем е решил да я скрие под камъка... Не, по-добре да му я даде друг път, когато човекът не е толкова ядосан.

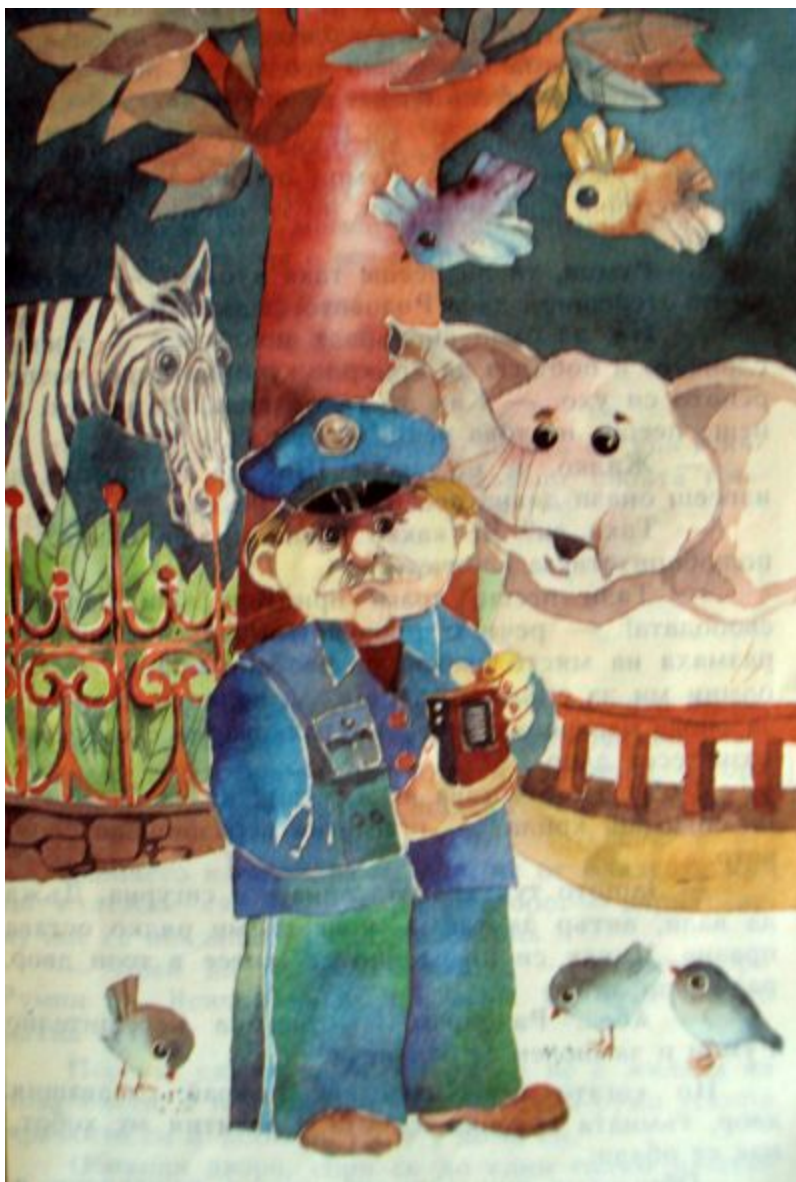
И Румпи премести единия си крак пред нащърбения камък, за да не се вижда какво е пъкнато там. Ала докато скришом правеше тази крачка, без да иска, бутна ръба на кутийката — нещо в нея отново изпиука и над двора се разнесе песен:

*Идат
слънчевите дни.
Ти при мене*

се върни!

— Аха, значи така било! — размаха пръст пазачът. — Бързо да ми върнеш транзисторчето!

— Ето ти го... — промърмори слончето и протегна пещата кутийка над оградата. Зарадваният пазач я грабна, после натисна едно от белите копчета и песента мигом спря.

— А сега да ти кажа, Румпи — вече по-спокоен рече пазачът. — От мен запомни: чуждото нещо, където и да го скриеш, все ще се

обади! Разбра ли?

— Ами, разбрах... — отвърна умърлушен Румпи. — Друг път ще знам: едното бяло копче е било за пускане, а другото — за спиране...

И с бавни стъпки се отправя към басейна.

РУМПИ-РУМП И ЕСЕННИТЕ ПТИЦИ

Тази нощ Румпи-румпи се събуди от особен шум — сякаш над покрива се пълнеше огромен басейн с вода. Шумът прииждаше някъде от планината, дълго се люлееше и въртеше над главата му, а след това отминаваше по посока на парка. И тъкмо изчезваше от едната страна, внезапно се появяваше от другата — сякаш невидимият басейн горе все се пълнеше и все не искаше да се напълни.

„Какво ли е това? — помисли си слончето. — За пръв път чувам такова нещо: всичко живо на земята е заспало, а небето тази нощ не спи. Я да изляза вън и да погледна над къщата...“

Дълго се взираше Румпи в нощното небе, докато разбере какви са тези тъмни вълни, които прииждаха и отминаваха. По едно време погледът му започна да различава многобройни трептящи крила, а слухът му долови сред крилатия шум развълнуван птичи говор.

„Как не се досетих по-рано, че това са есенните ята! — рече си слончето. — Вчера мама ми разказваше за тях...“

И Румпи си припомни всичко, което бе научил вчера от майка си: как есенно време птиците се събират на големи ята и заедно потеглят към южните страни, как летят над планини и морета през вятър, слънце и мраз, докато стигнат бреговете на далечна Африка, как слабите и болните птици изостават от ятата и дълго се въртят сами над парковите дървета... Слончето напрегна очи в мрака, но не можа да забележи край върховете на дърветата такива изостанали птици. Горе тъмните ята идеха и отминаваха с бодър шум и техният безсънен път в нощта показваше накъде се намира слънчева Африка.

„Ех, ако имах и аз крила — си помисли със завист слончето, — щях да тръгна заедно с есенните птици за южните страни. Даже щях да позволявам на онези, които чувствуват умора, да си почиват върху моя гръб от време на време. Щях да отида заедно с всички в Африка, но нямаше да стоя много дълго там — мечтата ми е само да стъпя на онази гореща земя, да се бухна веднъж в реката Замбези и да се върна

обратно... Но нали нямам крила, а само един хобот и сега него ще размахам в нощта — за поздрав и довиждане.“

— На добър път, есенни птици! — извика с протяжен глас Румпи и размаха хобота си.

— Довиждане, довиждане! До нова среща през пролетта! — отвърна нощното небе, в което трептяха и шумяха безброй крила.

Румпи-румпи беше готов да изпее и песничка по този случай, дори вече беше измислил думичките:

*Бързат птиците на Юг,
а пък аз оставам тук.
И във есенния здрач
съм единствен изпращач.*

Но вместо да запее песничка, само широко се прозина...

Едва сега усети, че още му се спи. И понеже до изгрева оставаше доста време, Румпи с бавни стъпки се отправи към топлото легло.

На другия ден Румпи-румпи често поглеждаше към небето — дали нямаше да се появи пак някое птиче ято и да изпълни синкавия въздух с весел вих и шум на крила? Много му се искаше ятото да премине точно сега, когато грееше ясно слънце: хем слончето щеше да види по-добре отлитащите птици, хем цялото ято щеше да забележи неговия приятелски поздрав с хобота.

Но, изглежда, есенните ята обичаха да потеглят на път още по тъмно, преди да изгрее слънцето. Сега небето блестеше тихо и прозрачно и вместо многото шумни крила, в него трептеше само една-единствена птица.

По всичко личеше, че тази птица не иска да следва пътя на есенните ята — не летеше по права линия към парка, а правеше игриви кръгове в синьото небе. В началото кръжеше далече от техния двор, но ето че започна да приближава към върховете на дърветата и да става все по-голяма и по-пъстра.

„Сигурно е болна или уморена и затова се е откъснала от своето ято“ — си каза Румпи-румпи и направи няколко крачки към другия край на двора, за да я вижда по-добре. Сега птицата очерта плавен кръг точно над очите му и Румпи забеляза, че шарките по нея са необикновени — зелени, жълти и кафяви петна, заобиколени от ярък син цвят... Такива шарки нямаха нито гълъбът, нито щраусът, нито розовото фламинго, нито дори африканският папагал. Освен това крилете на тази птица бяха някак по-различни и на вид — кръгли и гладки, без никакви пера, те почти не помръдваха във въздуха, а само

стърчаха встрани и птицата бавно се накланяше ту на едната, ту на другата страна.

— Хей, птицо! Ти защо си изостанала от ятото? — извика към небето любопитният Румпи-румпи.

— Защото ми се скъса конецът — отвърна птицата и направи нов кръг над главата на слончето.

— Какъв конец? — примигва Румпи. — С конец ли те дърпаше ятото, когато тръгнахте тази сутрин за южните страни?

— Дърпаше ме вятърът, а конца държаха децата... Цяло ято деца има сега в подножието на хълма.

— И никога ли не си тръгвала за южните страни? — недоверчиво присви очите си Румпи.

— Никога. И няма защо да ходя там — крилете ми са направени от географска карта и южните страни са нарисувани върху мен. Ето — Египет и Сахара... Ето — зелената джунгла... А това са бреговете на Индийския океан.

Книжната птица направи бавен кръг над двора и Румпи я проследи с удивени очи.

— Аха. Затова не искаш да пътуваш за Африка... — каза най-после той. — А какво искаш да направиш?

— Да се издигна отново високо над дърветата! — отвърна птицата хвърчило. — И да се върна при децата. Толкова е хубаво да играеш с тях!... Обаче едва ли ще стигна до тяхното ято — вятърът в крилете ми съвсем притихна.

И хвърчилото се завъртя още по-ниско пред погледа на Румпи.

— Чакай, чакай! — тревожно извика слончето. — Накъде те носят тези твои крила? Още малко и ще цопнеш в басейна!

— Точно от това се страхувам... — рече тъжно книжната птица. — Падна ли във водата, няма вече спасение за мен.

Румпи наведе глава и промърмори:

— Значи вятърът е причината... А какво мога да направя аз, за да ти помогна?

И изведнъж подскочи на едно място:

— Измислих, книжна птицо, измислих! Щом вятърът се е уморил да те духа, ще го заместя аз!

Вдигна хобота си към небето и наду бузи... Няколко падащи есенни листа направиха обратен завой и литнаха нагоре.

А книжната птица спря своето спускане към басейна и затрептя на едно място. Румпи пусна през хобота си още една силна струя въздух към нея, но лесно ли е да отместиш и Египет, и Сахара, и зелената джунгла, и бреговете на Индийския океан?

Слончето отново пое дълбоко въздух и наду бузи за трети път. Лека-полека книжната птица се отмести нагоре, изравни се с върховете на дърветата и радостно заплува по синьото небе.

— Довиждане, слонче! — извика хвърчилото и полюшна шарените си крила. — Довиждане и благодаря!

— Няма защо да ми благодариш... — промърмори скромно Румпи. — А се хвани по-здраво за вятъра... И се върни там, където те очакват!

След малко в двора се дочу едно „бух!“ и от басейна долетя песничка:

*Фър-бър-пим,
пим-фър-бър!
Правя вятър
със хобота.
Плувам — лек
като перо.
Колко хубав
е животът,
ако сторил
си добро!
Фър-бър-пим,
Пим-фър-бър!*

РУМПИ-РУМП СКИОР

Днес Румпи-румпи за първи път видя сняг. Все още дремеше, когато татко му го побутна:

— Стани да видиш! Дошла е зимата!

Румпи-румпи излезе на двора и присви очи — бялата покривка пред него проблясваше на утринното слънце с безброй искри. Снегът започваше от техния двор и свършваше чак до отсрещната планина, която също проблясваше в синьото небе. Всичко наоколо — и къщи, и дървета, даже леките коли от двете страни на стръмната улица — имаха отгоре си по една бяла шапка. Като че ли всички те мълчаха и не помръдваха нарочно, за да не им паднат белите шапки на бялата земя.

И тъкмо се удивляваше на тази неподвижна бяла картина, Румпи-румпи забеляза, че отгатак хълма, по склона на снежната планина, се движат някакви разноцветни точки.

— Татко — извика слончето. — Едни шарени точки мърдат нагоре-надолу по планинския склон! Ела да видиш и ти!

Баща му се показва от къщата и погледна натам, накъдето бе извил глава Румпи.

— Точките ли?... Аха, нищо особено — това са хора, които се пързаят на ски... Наричат ги скиори — рече той и отново се скри на топло в къщата.

— Скиори... А за какво ли са отишли чак там? — замисли се слончето. — Не могат ли да се пързаят по-близо до зоологическата градина, та и аз да погледам?

Смукна с хобота си малко сняг и го издуха сърдито към планината. Ала планината не отвърна на палавата му закачка.

Тогава на слончето му хрумна нещо по-интересно — щом скиорите не искат да дойдат при него, тогава защо той да не отиде при тях? Ей къде е планинският склон — по снега, по снега и право при скиорската пързалка!

Речено-сторено. След малко Румпи-румпи вече крачеше през пухкавата белота и си пееше:

*Брей, че сняг!
От всяка стъпка
чувствам аз
студена тръпка.
Но по склона —
чудно нещо! —
вече
става ми горещо!
Значи
в снежния простор
бива ме
и за скиор!*

Румпи само си пееше така — той още не знаеше какви скиорски вълнения го очакват по-нататък.

А ето какво се случи по-нататък. Слончето достигна една шумна и бистра рекичка, дълго вървя покрай бързите и вълни, после премина по дървено мостче, изкачи стръмна пътека сред гората и накрая излезе на слънчева поляна. Задъхан и замаян от внезапната ярка светлина, Румпи се огледа...

На снежната поляна стърчеше дървена къщичка без врати и прозорци, от която излизаха весели момчета и момичета и бързо се спускаха надолу. Те бяха стъпили на дълги летви с извити отпред краища, бодяха снега с тънки тояжки, докато се засият, и след това надаваха глас:

— Пииистааа!

Румпи мигом разбра, че това са скиорите, за които му говореше баща му. Досети се също така, че дългите летви, на които те се пързалиха, се наричат ски.

— Здравей, Румпи! — звънна зад него познат детски глас. Слончето се обърна и видя момченцето — същото онова момченце, с което заедно ходиха на кино. Ала сега то не беше в сини панталонки, а имаше върху себе си червена грейка и червена плетена шапка. Момченцето крачеше към дървената къщичка, сложило на рамо дълги, по-дълги от него, ски.

— И ти ли си дошъл да се пързаяш? — попита усмихнат приятелят му.

— Аз ли? Ами аз дойдох... хей тъй — само да погледам! — смутено отвърна слончето. — Обаче ще ти кажа честно — пързалката... много ми харесва!

— Искаш ли да покараш малко моите ски? — неочаквано попита момченцето. После бързо прибави: — Ама наистина малко, само в крайчеца на баира — от дървената къщичка до мен.

Сърцето на Румпи затуптя радостно.

— Разбира се, че искам — извика той. — Благодаря ти много за поканата! Ех, как ще се пързулна сега — жъбът натам, жъбът насам, а след това — право при теб!

— Чакай, чакай! Не жъткай толкова силно! — прекъсна го момченцето. — Трябва най-напред да ти обясня нещо... Ще стъпиш върху ските и леко ще приклеknеш! И щом усетиш, че се засилваш прекалено много, сам падни на една страна. Всеки скиор в началото се учи да пада. Разбра ли ме?

— Лесна работа! — му отвърна гордо Румпи. — Това няма защо да го уча — на паданиците съм голям майстор.

Ала когато стъпи върху ските и те тръгнаха по баира, Румпи-румпи разбра, че да паднеш сам хич не е лесно нещо. Усещаше как ските го отнасят някъде встрани от момченцето, как поемат надолу по голямата стръмнина, ала не смееше да се катурне в снега.

— Падай! Чуваш ли — падай! — му подвикна неговият приятел и размаха ръце.

— Н-н-не м-м-мога! — искаше да му отговори Румпи, но докато изричаше тези думи, ските го отнасяха все по-надолу и все по-надолу от приятеля му. — Пи-пи-пи-пииста! — нададе плачлив вик Румпи. — Па-па-па-зете се, че не мога да падна!

Чули този необикновен вик, скиорите един след друг спираха встрани от пързалката и удивено поглеждаха към летящото слонче.

— Колко бързо лети! — си говореха те. — Слонче на ски! Такова нещо не се вижда всеки ден!

А самият Румпи изобщо не знаеше как се оказа на най-стръмното и защо се движи толкова бързо. В ушите му фучеше леден вятър, край него светкавично прелитаха хора и дървета.

— Ма-ми-чкоо! Как да спра сегааа? — хленчеше Румпи, но ските му нямаха никакво намерение да спрат. Слончето видя, че отминава края на пързалката, ските му пресякоха и някакъв широк път, после се понесоха през полето... След това започнаха да намаляват своя лудешки бяг.

Тогава Румпи забеляза, че насреща се е появила зоологическата градина. Точно срещу него приближаваше ниската ограда, а зад оградата червенееше техният дом.

„Да става каквото ще, но тук вече трябва да скоча от ските!“ — си каза Румпи-румпи и затвори очи... Хайде-хоп! Ските се забиха в снега пред оградата, а слончето полетя в слънчевия въздух — превъртя се веднъж, после втори път и накрая тупна на краката си в средата на двора.

— А, Румпи! Тъкмо те търсех! — каза майка му. — Вече е време за обяд! Добре ли си поигра днес?

Румпи не отвърна нищо.

Когато се връщаше от следобедната си разходка, Румпи-румпи съгледа по голямата алея на парка една своя позната — шарената зебра. Тя стоеше неподвижна до дървената беседка и го гледаше с немигачи очи. Румпи приближи учуден и забеляза още, че по гърба на зебрата има някакви букви, а зад нея се показват розовите покриви на зоологическата градина.

„Чудна работа — си каза клончето. — Тази зебра изобщо не помръдва — нито с глава, нито с опашка... А нашата зоологическа градина е доста далече оттук, за да се виждат покривите ѝ.“

— Не се учудвай, Румпи! — прошепна зебрата. — Аз съм неподвижна, защото съм нарисувана. И всичко, което виждаш пред себе си, е само една рисунка. По гърба ми са сложени букви, които подсещат децата да посетят нашата зоологическа градина. Разбра ли?

— Аха... Разбирам — промърмори Румпи. — Не ми е ясно само как си се появила тук.

— Слушай внимателно — рече тихо зебрата. — Това не съм аз, а моята рисунка. Направи я един човек, който живее близо до парка. Той има най-различни бои и рисува всякакви животни.

— И слончета ли? — попита заинтересуван Румпи.

— Да. Мисля, че ти си лесен за рисуване — каза зебрата. — Защото нямаш шарки по гърба си. А виж, аз много работа му отворих... Нали съм цялата на тъмни и бели ивици — не можеш да разбереш къде свършва едната и къде започва другата.

— Така е... — съгласи се Румпи. — Обаче как да намеря този човек?

— Наричат го Художника — без да мига, отвърна зебрата. — Като излезеш от парка, в края на асфалтовата уличка ще видиш къщата му. На входната си врата е нарисувал паунова опашка.

— Че защо паунова опашка? — мръдна опашката си Румпи. — Толкова ли е красива?

— Не че е толкова красива, а за това, че се рисува трудно — рече важно зебрата. — Когато рисува паунова опашка, художникът топи четката си във всички бои.

— Разбирам — кимна Румпи. — Паун съм виждал... Ала художник — още не съм! Ще отида да видя къде точно живее този човек. Той може и моята опашка да хареса. А може и целия да ме нарисува!

— Може — отвърна зебрата. — Стига да има толкова голямо платно.

Но Румпи-румпи не чу последните и думи, защото бързо закрочи по алеята. Като си вървеше, бодро си припяваше:

*Много се интересувам:
как изглеждам нарисуван.
Ех, ще видя изумен
Румпи да стои пред мен!*

Ала увлечено в песента си, слончето не усети как е направило малък завой и е тръгнало по друга алея. Затова, когато излезе от парка, то се намери не в края на асфалтовата уличка, а в нейното начало.

Пред него се изправи висока бяла къща с много балкони. А на един от тях стоеше русо момиченце с превързано гърло.

— Здравей, слонче! — махна му с ръка момиченцето. — Много се радвам, че си дошло на нашата улица! Зная, че живееш в зоологическата градина, ала аз още не съм влизала в нея... Ех, толкова ми се иска да видя животните там, а все нещо ми се случва — или се разболявам, или мама няма време!

— Ами аз бях тръгнал за друго място... — завъртя хобота си Румпи — но ако искаш... Искаш ли да отидем заедно в зоологическата градина?

— Не мога, слонче! Боли ме гърлото и не трябва да излизам на улицата. Татко и мама се страхуват, че пак ще тичам много и ще пия след това студена вода. Затова трети ден си стоя вкъщи... Знаеш ли колко е неприятно да не те пускат вън?

— Знам — отвърна Румпи. — Лошо е да стоиш затворен у дома. И с мен често се случва това. — После вирна хобот: — Чакай, чакай! Дойде ми наум нещо... Искаш ли още сега да видиш зоологическата градина?

— Да, много искам! — въздъхна момиченцето. — Но нали ти казах: пускат ме само до балкона!

— Добре, разбрах това... Но аз сега ще отида до другия край на уличката и ще се върна. Е, може да се забавя малко, но ще дойда тук преди залез-слънце... И ще ти донеса една изненада!

— Най обичам изненадите! — плесна с ръце момиченцето и загледа с любопитство отдалечаващия се Румпи. А Румпи вървеше надолу по стръмната уличка, подхванал нова песен:

*Ако някой е в беда,
аз ще му помогна, да!
Мога, даже и градината
сам да нося на гърбината!
Със рисунки най-добри
ще съм натоварен аз.
Хопа-тропа!
Раз-два-три!
Тропа-хопа!
Три-два-раз!*

— Хей, слонче! — подвижна му весел мъжки глас. — Слушам ти веселата песничка и нищо не мога да разбера от нея...

Румпи вдигна очи и видя пред себе си входната врата, на която беше нарисувана паунова опашка...

„Тук живее художникът“ — досети се слончето.

А вратата се отвори и пред него застана един брадат чичо с дълга четка в ръка.

— Нищо не разбирам! — повтори той. — Чух твоята песен и излязох да те попитам: за какви рисунки пееш?

— За твоите рисунки — отвърна слончето. — Днес срещнах едно болно момиченце, което не може да излезе от къщи... То много иска да види животните в зоологическата градина. Много те моля, чичо художник — нарисуй ги всичките на едно голямо платно, пък аз ще му ги занеса.

— Какво говориш? — удиви се художникът. — Че аз нямам толкова обширно платно, на което да събера всичките животни! Но я по-добре влез в двора, за да помислим заедно какво да правим...

Слончето завъртя опашка и внимателно се промъкна през широко отворената врата.

Доста време се забави вътре, но когато излезе на уличката, бе станало неузнаваемо — бе нашарено с рисунки цялото, от глава до пети. По тъмната му кожа можеха да се видят всички обитатели на зоологическата градина — и жълтата камила, и бялото пони, и кафявата мечка, и сребърната лисица, и бежовата маймунка, и розовото фламинго, и черната пантера, и пясъчно златистият лъв. По гърдите на слончето минаваха двуцветните ивици на зебрата, а на челото му се разперваше ярка паунова опашка.

Добрият художник наистина се беше постарал както трябва. Той не бе пропуснал да сложи върху него чертички от всяка своя боя...

— Браво, слонче! Браво! — извика отдалече момиченцето и захапа удивено юмручето си. После се завъртя на място и русите му плитки подскочиха: — Ти наистина ми носиш най-голямата изненада! Колко много животни! И колко интересно помръдват при всяка твоя крачка! Благодаря ти, слонче!

— Нищо, нищо... — мърмореше доволен Румпи. — Нямахте голямо платно и художникът ги нарисува върху мен. Пък аз — ето: само донесох рисунките. Сега погледни и откъм другата страна!

Румпи се завърна в зоологическата градина едва за вечеря.
Обитателите на градината го посрещнаха с весел шум:

— Я, нашият Румпи как е нарисуван!

— И вижте, вижте — има ни всички нас!

— Поспри малко, слонче, за да се видим по-добре!

Но слончето не намали крачка.

— Уморих се да ви нося всички на гърба си днес! — отвърна важно Румпи-румпи и побърза да се бухне в басейна.

КРЪГЛИТЕ КВАДРАТИ

Когато нямаше друга работа по двора, Румпи-румпи обичаше да гледа как играят маймунките. Те бяха негови съседи и често привличаха вниманието му със своите скокове във въздуха, с боричканията си край оградата или със своите катèреници по гладките клони на старото изсъхнало дърво. Особено му беше интересно да наблюдава как те си правят люлка — едната маймунка се улавяше с опашка за клона и увисваше надолу с главата, а другата я буташе напред-назад, докато люлката хубаво се залюлее... После бързо си сменяха местата: другата маймунка увисваше на опашката си, а нейната другарка започваше да я бута. И най-интересното беше това, че през цялото време на техните лудешки игри маймунките никога не се караха и не се биеха. Дори когато случайно падаха от клона или се сблъскваха във въздуха, те не се сърдеха една на друга и не плачеха, а усмихнато разперваха ръце: „Ето, вижте — нищичко ми няма!“, и продължаваха безкрайната си игра.

А недалече от двора на маймунките, на отсрещната страна на улицата, често се дочуваше и плач, и сърдита гълчава. Там се намираще новата детска площадка и Румпи знаеше, че игрите на децата никога не свършваха така, както са започнали. Колкото и весели да бяха те в началото, все се намираще някой пакостник да спуска чуждата топка, да хвърли пясък по люлките или да блъсне нарочно върху асфалта някое по-малко дете. Когато съглеждаше такива работи, слончето надаваше глас:

— Хей, да оставиш децата на мира, чуваш ли!

Но обикновено пакостникът успяваше да разтури играта на децата и площадката бързо опустяваше. Тогава Румпи извиваше глава и продължаваше да следи играта на маймунките — тя беше много по-дружна, по-весела и по-интересна.

Така се случи и днес. От детската площадка отново долетяха плачливи гласове и Румпи забеляза, че там две по-големи момчета вършеха пакост след пакост: грабнаха една шарена топка и бясно я

заритаха, докато тя не гръмна и не стана на две половини, изгониха децата от пързалката и започнаха сами да се спускат по нея, хвърлиха няколко кофички и лопатки в бодливите храсти.

— Хей, какво правите? — извика възмутено слончето. — Нали сте по-големи?...

Но гласът му се изгуби в шумната гълчава. Децата се разбягаха и площадката започна да опустява. Само едно русо момиченце остана да плаче пред току-що спуканата си топка. Румпи обърна глава, за да не вижда повече неприятната гледка, но гласът на момиченцето го сепна отново — големите момчета бяха застанали недалече от момиченцето и хвърляха насреща му шепи пясък.

Румпи-румпи усети, че чак се задъхва от възмущение.

— Хей, пакостници! — извика още по-силно той. — Да се махате оттам, че като ви дойда!

Момчетата се озърнаха страхливо, но когато разбраха кой ги заплашва, се засмяха:

— Бре-бре! Ама че страшно слонче! Я си стой в зоологическата градина!... Слонче, искаш ли бонбонче? Ха-ха-ха! Хе-хе-хе!

И запратиха по още една шепка пясък към момиченцето.

Румпи-румпи пламна целият от гняв — ушите му се разпериха, хоботът му се вирна заплашително:

— Сега ще ви дам да разберете! На бонбончета ще ми станете!

Бутна вратата и хукна към детската площадка.

— Ха така! Румпи, дай им да разберат! — се развикаха и маймунките, които бяха прекъснали играта си и надничаха иззад оградата.

Момчетата, въпреки че бяха доста големи, имаха страхливи сърца. Щом видяха, че насреща се задава ядосаният Румпи, размахал във въздуха дълъг хобот, оставиха пясъка и хукнаха през храстите към другия край на парка.

— Помощ! Помощ! — запищяха те. — Това черно чудовище иска да ни смачка!

Но Румпи нямаше намерение да тича безкрайно след тях. Грабна с хобота си купчина пясък и го издуха с все сила в гърбовете им.

— Олеле! Върху мен вали пясък! Нищичко не виждам! — извика едното момче и размаха ръце.

— Ох, болиии! Едно камъче... ме удари по главата! — извика запъхтяно другото.

Но Румпи вече беше престанал да мисли за тях. Приблужи към момиченцето и попита:

— Добре ли си?... И дали имаш нужда от нещо?

— Добре съм... — подсмръкна успокоено момиченцето. — Обаче сега няма с кого да играя. Пък и топката ми е спукана.

— Ако искаш... — започна нерешително слончето. Ако искаш може да поиграем заедно!

Момиченцето трепна радостно!

— Разбира се, слонче! Нека поиграем двамата! Ето — имам тебешир и хей сега ще нарисувам една дама.

— Каква дама? — размърда уши слончето.

— Така се нарича играта — отвърна русото момиченце. — Ще нарисувам върху асфалта квадрати и ще минаваме по тях със затворени очи. Който стъпи на черта — губи играта... Разбра ли?

И момиченцето бързо нарисува квадратите, а след това първо заподскача по тях:

— Стъпих ли? — питаше то след всеки свой подскок.

— Не. И сега — не... — отвръщаше Румпи.

Когато дойде неговият ред, слончето още в началото разбра, че тази игра не е за него.

— Стъпих ли? — извика то със затворени очи.

— Да! — отговори момиченцето.

— Стъпих ли?

— И сега — да!

Слончето отвори очи, погледна надолу и въздъхна:

— Стига толкова... Мисля, че няма да можем да играем заедно тази игра.

— Защо веднага се сърдиш? — възкликна момиченцето. — Да поиграем още малко и ще се научиш...

— И да се науча... нищо няма да излезе! — рече тъжно Румпи и погледна големите си кръгли ходила.

Момиченцето се замисли за миг, после трепна и обърна към Румпи засиялото си лице:

— Сетих се! Сетих се какво трябва да направя, за да играем добре тази игра и двамата!

— Какво? — попита умърлушено Румпи.

— Ще рисувам квадратите големи... и кръгли! И ти, слонче, спокойно ще можеш да стъпваш в тях. — И сръчно зашари с тебешира по асфалта.

Чак до вечерта от детската площадка се чуваха техните весели гласове:

— Стъпих ли?

— Не!

— Стъпих ли?

— Не!...

А вечерта Румпи се прибра вкъщи с нова песен:

*Няма във играта ъгли,
щом квадратите са кръгли.
Румпи-стъп,
Румпи-крач —
аз съм бил
голям играч!*

Недалече от зоологическата градина, в самото начало на парка, имаше малка дървена беседка, в която децата понякога играеха на жмичка или се криеха от неочакван дъжд.

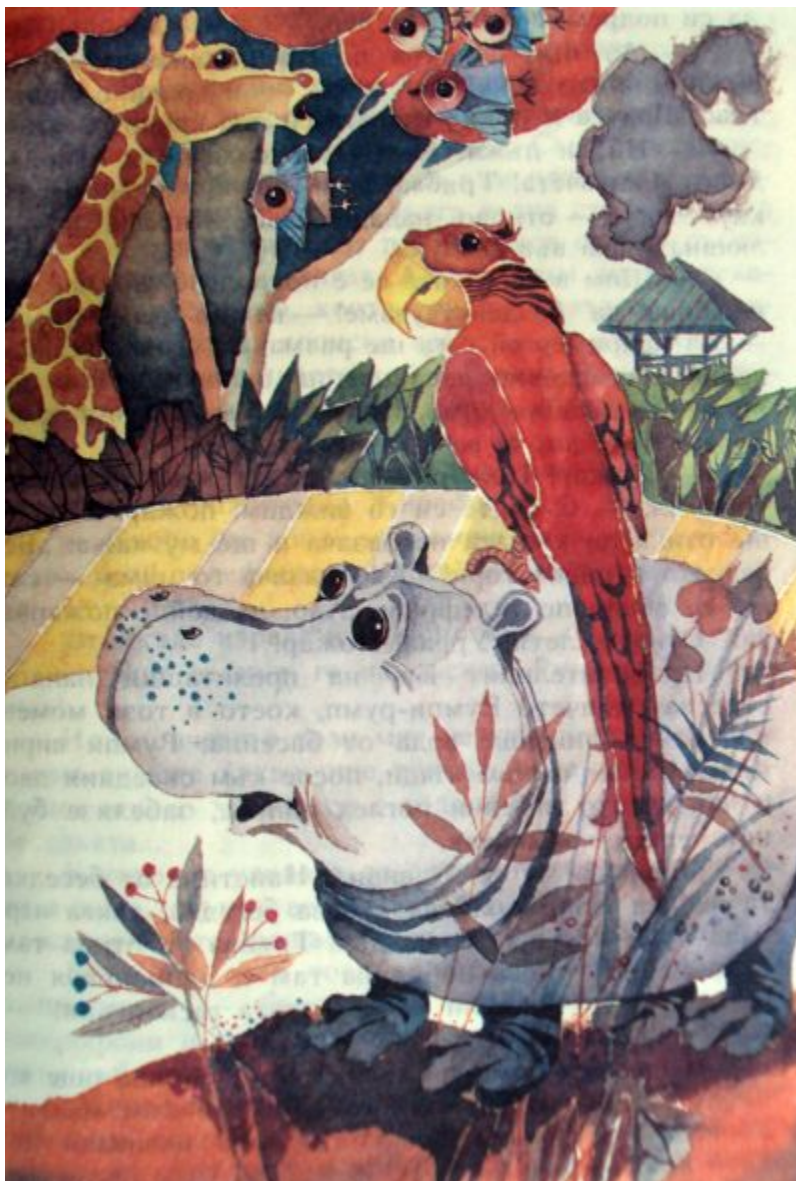
В този слънчев следобед от беседката се дочуваха гласове и затова един случайно прелитащ гарван реши да кацне върху нейния покрив и там да разгледа новата си находка — малък, едва блещукащ фас от цигара. И докато го кълвеше предпазливо и го разглеждаше с удивени очи, по дървения покрив се появиха струйки дим. Димът ставаше все по-гъст, по-горещ и по-лютив и гарванът бързо разбра, че играта му става опасна — плесна с крила и „фъър“ — изчезна зад върховете на дърветата.

А покривът продължаваше упорито да дими — тънките струйки пушек постепенно се събираха в сиво кълбо, което тихо растеше и обвиваше беседката от всички страни.

Пръв забеляза тази необичайна гледка Жирафа.

— Вижте, вижте! — извика развълнувано той, протегнал над оградата дългата си шия. — Вижте какъв висок дим излиза от онази беседка! На пожар ми прилича това — от малък знам, че няма дим без огън! Ех, какви пожари съм виждал в родната степ — уж са мънички в началото, а след това...

— Какво си се развикал днес, дългушко! Пожар, та пожар! Само дето прекъсна следобедния ми сън... Дори някъде да гори нещо — нали е далече от нас? — завъртя лениво глава Хипопотама, помириса въздуха наоколо с дебелиите си ноздри и отново се търкулна в плитката локва, където обичаше да си подремва в слънчев ден.

— Аз пък никакъв пожар не виждам! Нито виждам, нито искам да видя! — изкряка с бодър глас Щрауса и пъхна главата си под крилото.

— Не ви лъжа! Ето — появиха се и няколко дълги пламъчета! Трябва да ми повярвате — беседката гори! — отново нададе глас Жирафа и полюшна глава във въздуха.

— Щом в беседката се е появил пожар, ние тук не бива да бездействуваме! — важно рече Пауна. — Аз например ей сега ще размахам своята великолепна, изумително великолепна опашка и така ще пропъдя идващия дим... Насам-натат, насам-натат... Забелязвате ли, че вече махам?

— Пожар! Пожар! — изкрещя жълто-червеният Папагал. — С очите си го виждам: пожар! Веднага ще отида до къщата на пазача и ще му кажа: „Беседката в парка гори!“. Ако пазача го няма — сам ще се обадя по телефона: „Ало, да дойде пожарната!“. Отивам, летя! Урраа! Пожар!

Пронизителният вик на прелитащия папагал стресна слончето Румпи-румпи, което в този момент кротко си пийваше вода от басейна. Румпи вирна глава, погледна към къщи, после към съседния двор и чак когато втренчи поглед напред, забеляза буйния червеникав пушек.

„Брей да му се не види... Наистина от беседката излиза огън! Толкова хубава беседка, каква игра пада край нея в неделен ден! Трябва да отида там, непременно трябва да отида там и да направя нещо... Ами, да — нали точно водата гаси огъня!“ — си помисли слончето.

И щом си помисли това, Румпи смукна още вода от басейна и решително се втурна към малката дървена постройка, над която вече извиваха цял сноп пламъчета. Премина като вихрушка покрай смаяните очи на другите животни, излезе от градината, застана няколко крачки от горящия покрив. „Ама че горещина!“ — си рече слончето и усети, че лютивият дим влиза в очите му, а по разперените му уши започнаха да кацат парещи искри.

Но не обърна гръб на пожара. Смело се надигна на пръсти, вирна хобота си към пламъците и мигом изпрати към покрива дълга водна струя. Водата обля покрива и много от пламъчетата с тихо съскане започнаха да изчезват. Ала тук-там още подскачаха жълти езичета, които сякаш искаха да му кажат:

„Ние от твоя слонски хобот не се плашим!“

— Вие пък не знаете кой е Румпи-румпи — промърмори гневно слончето и хукна обратно към басейна.

— Давай, Румпи, давай! Ние сме с теб! — му подвижна окуражително Жирафа.

— Скоро ще дойде на помощ пожарнатааа! Извиках я по телефонааа! Урраа! — изкрещя Папагала.

Отнякъде изрева и Хипопотама.

— Още веднъж го напръскай, Румпи! Още веднъж!

Но слончето в този миг не чуваше никого. Пък и сам знаеше какво още трябва да направи — напълни отново хобота си с вода и пак

се втурна към беседката...

Когато от улицата се дочу сирената на пожарната кола, огънят вече беше загасен. За първи път пожарникарите срещаха толкова добър помощник.

Един час след това дойдоха и журналисти от телевизията — бързо извадиха своите камери и микрофони и тръгнаха да издирват героя на днешното събитие.

Жиrafa подробно разказа как първи е видял димящия покрив, как се е досетил, че няма дим без огън, как през цялото време е гледал пожара право в очите.

Пауна с удоволствие показваше възхитителната си опашка, с която героично е пропъждал идващия дим. Хипопотама непрекъснато повтаряше: „Най-важното беше да се запази спокойствие в такъв труден момент“. Щрауса гордо се намесваше от страни и потвърждаваше казаното от всички. В центъра на вниманието обаче беше Папагала — той не пестеше думите си да описва как е извикал високо: „Пожар! Пожар!“, как е полетял веднага към къщата на пазача, как после заедно с пазача са извикали в телефонната слушалка: „Ало! Ало! Близко до зоологическата градина има пожар! Елате при нас незабавно!“... Когато дойде ред и Румпи-румпи да каже нещо, слончето само поклати глава:

— Аз ли? Нищо особено не съм сторил... Нищо и никаква работа — само излях два хобота вода върху горящия покрив. Много весело беше.

А когато журналистите си отидоха, Румпи се бухна в басейна, за да охлади опърлената си кожа и за да изпее новата си песничка:

*Плим-фър-бър,
фър-бър-пим!
Стига
пламъци и дим!
Но това е вярно —
да:
огън се гаси
с вода!*

СРЕЩА

По главната алея на детския парк се дочу песничка.
След песничката се появи хобот.
А след хобота се показва слончето Румпи-румпи.
То се връщаше от зъболекар — на левия му зъб проблясваше
нова желязна пломба. Затова вървеше радостно по алеята и пееше:

*Знам къде е
Ниагара —
не е спирка,
ни е гара.
Знам от своята
баба стара —
водопад е
Ниагара.*

Досещате се сами, че Румпи-румпи не беше ходил никога в живота си до водопада Ниагара, който се намира в далечна Америка. Не беше ходил дори до Златните мостове в планината Витоша.

Но някои пътуват по света със самолет, други с влак, а Румпи-румпи пътуваше по света с песничка:

*Черен крокодил
се плези
в бялата река
Замбези.
Румпи-бом.
Румпи-бай.
Знам къде е
град Бомбай.*

Румпи-румпи свирна с хобота си три пъти и затанцува на пръсти — за пръв път правеше такава приятна разходка!

Но както танцуваше, усети, че някой го наблюдава. Спря и се обърна...

Встрани от алеята, на кръглата площадка, самотно и мълчаливо стоеше едно друго слонче.

Румпи-румпи веднага го поздрави с песничка:

*Слънчо грей,
слончо пей.
Непознатко мил,
здравей!*

Другото слонче не отвърна на поздрава. Дори не помахна с хобота, както правят при среща всички слончета.

Хоботът му остана опрян в земята. Той блестеше на слънцето като полиран.

Блестяха и ушите му.

Блестеше и гърбът му.

А там, където трябваше да има опашка, Румпи-румпи видя... стъпала!

— Такова слонче не бях срещал... — си каза тихо Румпи-румпи.
— Слонче със стъпала! Ако го видят, децата ще му се смеят!

— Не ми се смеят — обади се внезапно другото слонче, без да помръдва. — Децата ми се радват. Аз съм тяхната най-хубава пързалка. Затова гърбът ми, ушите ми и хоботът ми са така излъскани.

— Наистина — съгласи се Румпи-румпи и приближи. — Аз пък идвам от зъболекар. Имам нова желязна пломба. Виж! — и Румпи-румпи обърна към него лявата си страна.

— Голяма работа — отвърна непознаткото. — Аз съм цялото от желязо.

Румпи-румпи се замисли. И изведнъж извика:

— Досетих се!

— Какво се досети? — попита Желязното слонче.

— Знам една песничка за Златните мостове:

*В слънчевото лято
Златните мостове
Целите от злато
Светят като нови...*

— А ти, щом си цялото от желязо — значи си дошъл от...
Железните мостове!

— Грещиш — прекъсна го Желязното слонче. — Дойдох тук
направо от завода. Никъде на друго място не съм ходил.

— Жалко — каза разочаровано Румпи-румпи. — Помислих, че ще
мога да науча от теб нова песничка... А ти — никъде не си ходил,
нищо интересно не знаеш.

— След малко ще дойдат децата — отвърна Желязното слонче.
— Ако искаш, можеш да научиш нови песнички от тях... Но през
цялото време трябва да стоиш недалече от мен — без да говориш, без
да пееш, без да помръдваш. Като паметник.

— Хе, това е най-лесната работа! Съгласен съм! — завъртя се на
пета Румпи-румпи.

— Ще видим... — недоверчиво продума Желязното слонче. — А
сега внимавай — децата идват!

И наистина само след миг на площадката дотичаха две момченца
и едно момиченце. Те се хванаха за ръце и се завъртяха в кръг:

*Ние сме дружинка
винаги сме трима.
В нашата градинка
чудно слонче има!*

Но неочаквано песничката спря.

— Я гледай! — плесна с ръчички момиченцето. — Още едно
слонче!

— Наистина на площадката има второ слонче! — потвърди
учудено едното момченце.

А другото добави:

— И съвсем прилича на истинско! Като онова слонче в зоологическата градина.

Румпи-румпи затаи дъх.

Искаше му се да подскочи и да се обади: „Да, аз съм!“. Но беше дал обещание... И не помръдна от мястото си.

— Урааа! Имаме си още една пързалка! — завикаха радостно децата и се завъртяха около него.

Чак тогава видяха, че това слонче няма отзад стъпала.

Децата се спогледаха...

— Искате ли да се изкачваме обратно? — предложи едното момченце.

— Как обратно? — не разбра момиченцето.

— По хобота! — извикаха в един глас двете момченца.

И играта започна.

Децата се втурнаха към Румпи-румпи — едно след друго те пъргаво лазеха по хобота му, хващаха го за ушите, сядаха на гърба му.

И всеки път стъпяха с прашните си обувки на пломбирания му зъб.

Румпи-румп стоеше неподвижно, без да мига.

Но вече съжаляваше горчиво — това не беше игра, а истинско мъчение. От болка дори не чуваше каква песничка си пеят децата.

А нали тъкмо заради песничката им бе останал тук?

Играта продължи дълго...

Играта продължи почти безкрайно.

И когато вече на Румпи-румп му се струваше, че не може да издържи повече, момиченцето извика:

— Хайде да тръгваме! Стана време за обяд!

Момченцата за последен път се спуснаха по слонския хобот, дръпнаха още веднъж ушите му за довиждане и казаха:

— Готови сме! Хайде! — И тримата полетяха радостно към къщи.

Чак тогава Румпи-румпи изпъшка:

— Ох! Всичко ме боли!... Ох!... Това е най-трудният ден в живота ми!

— Нали каза, че тази работа е лесна? — се обади най-после Желязното слонче, което до този момент мълчаливо наблюдаваше всичко.

Румпи-румпи не отговори. Размърда широките си уши, сви хобота си на кравай и кимна с глава:

— Радвам се, че се запознахме. Сбогом.

И тръгна бързо по широката алея, която води право към зоологическата градина.

Не му се пееше.

Не му се танцуваше.

Вървеше и си мислеше:

„Наистина това беше най-неприятният ден в живота ми. Но точно в този ден ми стана ясно.

Не искам да бъда паметник.

Не искам да бъда пързалка.

Искам да бъда само Румпи-румпи!“

Издание:

Георги Константинов. Приказки за Румпи-румпи
Издателство „Български писател“, София, 1990

Първо издание

Рецензент: Светлозар Игов

Редактор: Иван Цанев

Художник: Никифор Русков

Худ. редактор: Олга Паскалева

Техн. редактор: Виолета Кръстева

Коректор: Александра Хрусанова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.